

Monika Bober, Małgorzata Jachym – Strzyżów

Kamienica przy ulicy Łukasiewicza 10 w Strzyżowie, siedziba Muzeum Samorządowego Ziemi Strzyżowskiej im. Zygmunta Leśniaka*

31 października 2013 roku Muzeum Samorządowe Ziemi Strzyżowskiej zmieniło siedzibę, przenosząc się z byłego dworu Dydyńskich przy ulicy Modrzewiowej. Nowa siedziba to kamienica zlokalizowana przy ulicy Łukasiewicza 10, w centrum, przy jednej z głównych ulic miasta. Wyróżnia ją frontowa fasada bogato zdobiona detalami architektonicznymi. Obiekt znajduje się w Gminnej Ewidencji Zabytków a w listopadzie 2015 roku wpisany został do rejestru zabytków nieruchomych województwa podkarpackiego.

W 2013 r. zakończył się generalny remont budynku, który przywrócił mu dawną świetność (fot.1). Miał również na celu jego adaptację na funkcje Muzeum. Remont przeprowadzono w ramach projektu rewitalizacji rynku w Strzyżowie. Prace dofinansowano z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podkarpackiego w ramach projektu pt. *Poprawa funkcjonowania i estetyki przestrzennej rynku w Strzyżowie wraz z uzbrojeniem terenu w infrastrukturę techniczną służącą pobudzeniu społeczno-gospodarczemu miast*. Prowadzono je równolegle z przebudową rynku i remontem dawnej synagogi oraz poddasza kamienicy Rynek 15.

Lokalizacja i opis budynku

Kamienica wolno stojąca jest zlokalizowana w zwartej zabudowie zachodniej pierzei przy ulicy Łukasiewicza pod nr 10 (dawniej Sobieskiego 10) w Strzyżowie. Budynek położony jest na działce nr 797/7 w obrębie 1 i jest własnością gminy Strzyżów. Obiekt zlokalizowany jest w niewielkiej odległości od budynku sąsiedniego od strony wschodniej.

Budynek, w głównej części o planie zbliżonym do kwadratu ze ściętym narożnikiem północno-zachodnim, wraz z częścią oficynową posiada kształt odwróconej litery „L”. Usytuowany jest frontową elewacją bezpośrednio do ulicy, a jego północna ściana szczytowa części frontowej i skrzydła oficynowego znajduje się w niewiel-

* Autorki wyrażają podziękowanie Barbarze Stopyrze z Urzędu Ochrony Zabytków Delegatura w Rzeszowie za pomoc w przeprowadzeniu kwerendy archiwalnej oraz mieszkańcom Strzyżowa, którzy złożyli relacje na temat powojennych losów kamienicy.

kiej odległości od budynku sąsiedniego. Wymiary rzutu budynku to 16,70 x 33,40 m, a prawego skrzydła oficynowego połączonego funkcjonalnie z częścią frontową to 11,10 x 5,16 m. Obiekt posiada mieszany układ konstrukcyjny, w części frontowej – dwutraktowy podłużny, a w części tylnej i oficynie – jednotraktowy poprzeczny. Kamienica ma dwie kondygnacje nadziemne (parter i pierwsze piętro) oraz częściowo użytkowe poddasze i jest prawie w całości podpiwniczona. Komunikację pionową zapewnia centralnie usytuowana dwubiegowa klatka schodowa prowadząca z parteru na piętro i dalej z piętra na poddasze, znajdujące się w trakcie środkowym budynku frontowego².

Mury i ławy fundamentowe obiektu wykonane zostały z kamienia piaskowcowego na zaprawie wapienno-cementowej formowane bezpośrednio w gruncie. Grunt pod budynkiem to glina pylasta koloru brunatnego w stanie twaroplastycznym. Do głębokości posadowienia nie stwierdzono wody gruntowej. W części nadziemnej ściany konstrukcyjne zewnętrzne i wewnętrzne zbudowano z cegły pełnej ceramicznej na zaprawie wapiennej i cementowo-wapiennej. Ściany szczytowe wzniesione zostały z cegły o grubości 1 i ½ cegły. Kamienica posiada dwa balkony – mniejszy nad wejściem głównym od strony południowej, większy od strony zachodniej³.

Przed remontem główną część budynku pokrywał dach dwuspadowy z kalenicą równoległą do elewacji frontowej, biegnącej wzdłuż ulicy Łukasiewicza. Położona z tyłu oficyna pokryta była dachem pulpitowym. Pokrycie obu części wykonane zostało z ocynkowanej stalowej blachy fałdowej, obecnie zamienionej na blachodachówkę. Od strony podwórza do części głównej i mieszkalnej budynku prowadziły żelbetowe schody zewnętrzne. Wejście prowadziło przez zewnętrzny zadaszony ganek. Przy północnej ścianie oficyny znajdowała się również parterowa dobudówka, która razem z gankiem została rozebrana⁴.

Piwnice we wschodniej części obiektu są sklepione kolebkowo, zaś w części zachodniej i południowo-wschodniej występują sklepienia typu Kleina. W części piwnic od zewnątrz w przyziemiu mury obłożone zostały kamiennymi płytami piaskowcowymi⁵.

Elewacja frontowa budynku znajduje się od strony południowej, wzdłuż ulicy Łukasiewicza. Jest to elewacja dwukondygnacyjna, pięciosiowa z lekko wysuniętym ryzalitem środkowym. Przyziemie ryzalitu obramione jest pilastrami, ograniczone łukiem odcinkowym ze zdwojonym kluczem. W części parterowej, w ryzalicie umieszczony jest portal drzwiowy zwieńczony łukiem odcinkowym z prostokątnym otworem wejściowym, w którym znajdują się drewniane drzwi (stolarka wymieniona po remoncie na

² Karta konserwatorska... Kamienica, ul. Łukasiewicza 10.

³ Tamże.

⁴ Karta ewidencyjna zabytku nieruchomego.

⁵ Tamże.

Fot. 1. Fasada frontowa kamienicy przy ul. Łukasiewicza 10 w Strzyżowie (główna siedziba strzyżowskiego muzeum). Fot. M. Bober

nową). Po obu stronach drzwi znajdują się po dwa otwory okienne z nadokiennikami zdobionymi elementami geometrycznymi i kluczem z motywem guza. Boczne partie przyziemia ozdobione są dekoracją pasową, w narożnikach występują zdwojone pilastry. Kondygnacje oddziela dekoracyjny gzyms. Na piętrze budynku w ryzalicie znajduje się balkon, wsparty na kamiennych krosztynach z metalową balustradą. Otwór wejściowy ujęty jest po bokach bogato zdobionym obramieniem z motywem kampanuli, zaś w nadprożu otworu znajduje się stylizowana palmeta. Po bokach usytuowane są po dwa otwory okienne spięte wspólnym gzymsiem nadokiennym i dekoracyjną płyciną podokienną z motywem kwiatu w prostokątnej płycinie. Okna występują w profilowanych opaskach, a nad nimi umieszczony został wspólny poziomy naczółek ze stylizowanym ornamentem łańcuchowym. Na wysokości pietra pilastry obejmujące po bokach elewację zdobione są boniowaniem. Część ryzalitu nad otworem wydzielona została dwoma poziomymi pasami. Centralnie usytuowana jest płycina podcięta półkoliście nad otworem i zaakcentowana na osi kluczem z ornamentem łuskowym. W półkolu pojawia się palmeta z centralnym siedmiopłatkowym kwiatem. W zwieńczeniu ryzalitu znajduje

się prostokątna, pozioma płycina z trójkątnymi łęczkami w dolnych narożnikach, zakończona poziomym naczółkiem. Ryzalit zwieńczony został półkolisto-wklęsłym szczytem flankowym i zakończonym niskimi sterczynkami z kulami. W szczycie umieszczono okulus o zdwojonym kluczu. Zwieńczenie elewacji zaznaczono uproszczonym belkowaniem, pod którym w ścianie szczytowej rozmieszczono dwie pary małych okienek ujętych formą stylizowanego trójramiennego lichtarza⁶.

Elewacja zachodnia, szczytowa, jest trójosiowa, szczyt – dwuosiowy. Otwory dolnej kondygnacji w górnej części dekorowane są fragmentarycznymi pasowymi opaskami dekorowanymi guzami. Otwory drugiej kondygnacji obramione zostały prostymi opaskami połączonymi poziomym naczółkiem. W szczycie ściana zdobiona jest boniowaniem pasowym z dwoma otworami okiennymi. Część oficynowa jest czteroosiowa, w skrajnej południowej znajduje się otwór drzwiowy. Część elewacji z otworami okiennymi wydzielono pionowymi pasami. W górnej kondygnacji, na całej szerokości elewacji zachodniej i częściowo północnej znajduje się dawny balkon komunikacyjny. Elewacja wschodnia posiada dekorację ramową, w części centralnej jest trzyosiowa. Elewacja północna jest węższa w części wschodniej, dwuosiowa, bez dekoracji, z fragmentem ww. balkonu na piętrze. Część zachodnia, ślepa, zwieńczona jest uproszczonym belkowaniem. Oficyna w tej partii jest ślepa i posiada dekorację ramową⁷.

Z dziejów obiektu

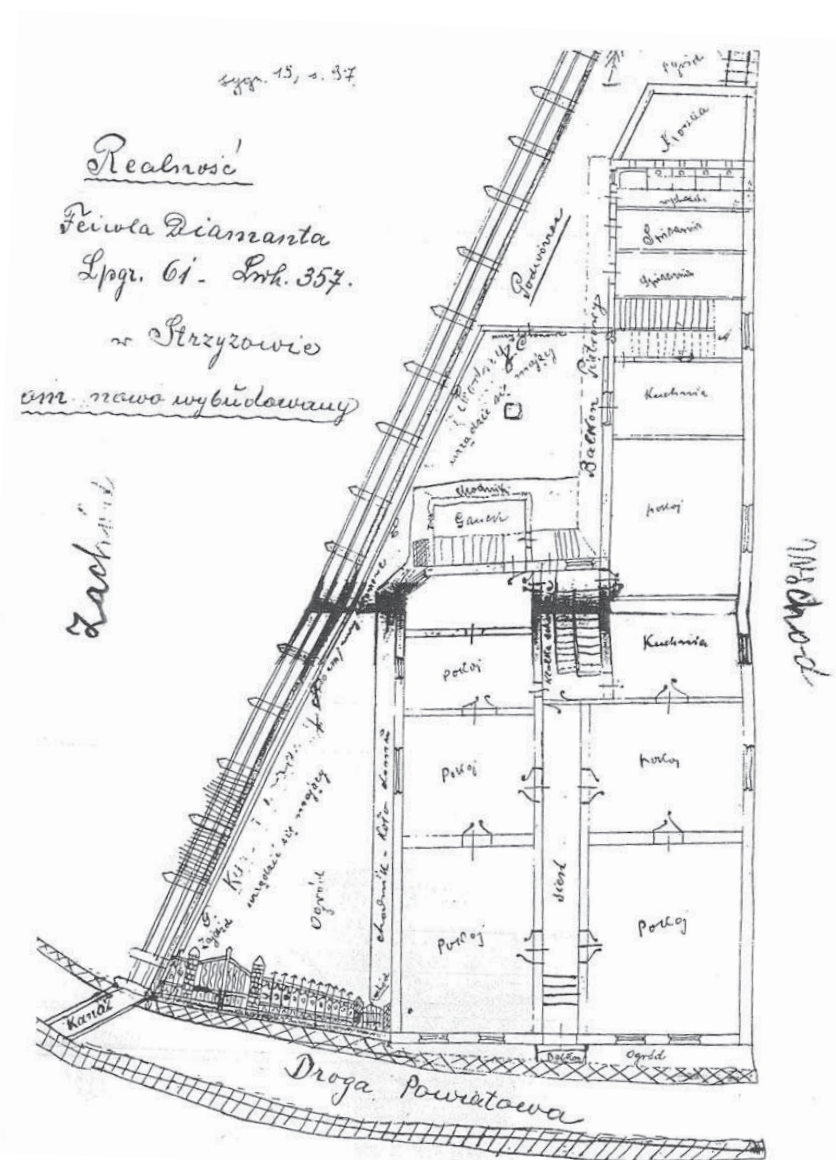
Z karty konserwatorskiej obiektu wykonanej w latach dziewięćdziesiątych XX wieku dowiadujemy się, że działka katastralna nr 61, na której zbudowano omawiany budynek, w 1874 roku była własnością Szymona Sturmawa. Kolejnymi jej właścicielami byli: Abraham Stein, Ohuma Sturm i Alter Liebman. W 1883 r. 1/3 część działki należała do Szymona Sturma, syna Ohuma, a w 1888 r. 2/3 działki znajdowało się w posiadaniu Liebmana, który w 1890 r. sprzedał ją Wolfowi Deutschowi⁸. Zabudowa tej działki jest widoczna na planie katastralnym miasta z 1851 roku (ryc.3). Jest to drewniany budynek o planie prostokąta. Od 1903 roku właścicielem działki był Feiweł Diamant, strzyżowski kupiec. On też zbudował murowaną kamienicę w miejsce starszych drewnianych zabudowań (ryc.1). Potwierdzają to informacje zawarte w księdze wieczystej jęgo parceli⁹. Dodatkowe dane czerpiemy z raportu Akt Policji Budowlano-

⁶ Karta ewidencyjna ..., załącznik nr 1

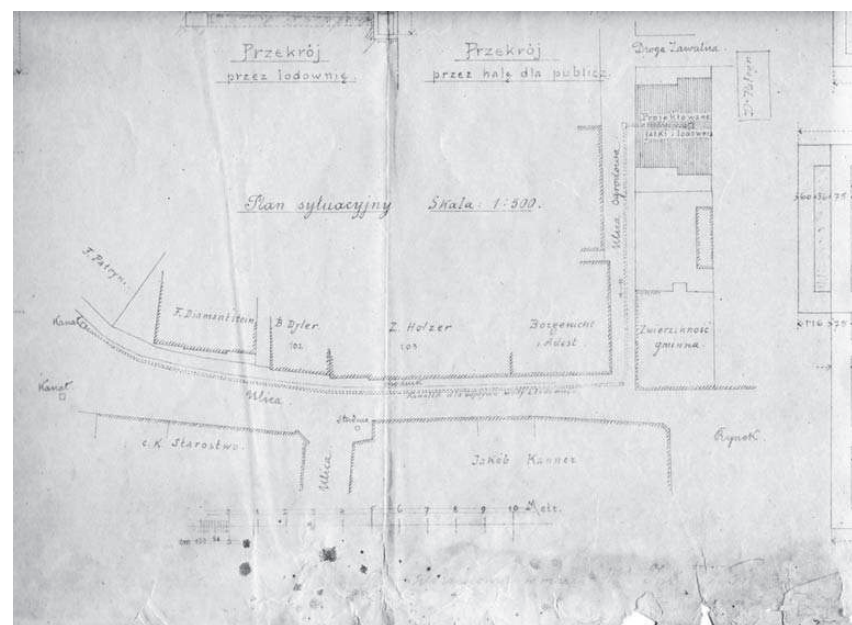
⁷ Tamże.

⁸ Wyciąg z karty konserwatorskiej... Kopia karty i dokumentacji w Archiwum Muzeum Samorządowego Ziemi Strzyżowskiej.

⁹ Sąd Rejonowy w Rzeszowie, XVI zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych.

Ryc. 1. Plan posesji Feiwla Diamanta z okresu przed I wojną światową z Akt Policji Budowlanej. Archiwum Państwowe w Rzeszowie, Akta Miasta Strzyżowa, sygn. 19.

Ryc. 2. Fragment Planu budowy jatek i lodowni w Strzyżowie z marca 1911 roku, wyk. przez inż. arch. J. Królikowskiego. Zbiory Muzeum Samorządowego Ziemi Strzyżowskiej, MSZS-DMG-29. (Nazwiska z planu sytuacyjnego – działki/budynki od strony zachodniej – F. Patryn, F. Diamantstein, B. Dylar (nr 102), Z. Holzer (nr 103), Borgenicht i Adest dalej droga/ulica (Ogrodowa, łącząca się z ulicą Zawalną), a po drugiej stronie drogi budynek Zwierchności Gminnej. Naprzeciw budynku F. Diamantsteina znajdował się budynek ck. Starostwa, dalej ulica/droga (w stronę szkoły i kościoła), po drugiej stronie drogi na rogu studnia, dalej dom Jakóba Kanner (odbywały się tam lekcje, zanim powstał budynek szkoły i dalej rynek).

nej¹⁰. Nowy budynek widnieje również na planie miasta z 1910 roku (ryc.4). Plan budowy jatek i lodowni w Strzyżowie z marca 1911 roku, wykonany przez inżyniera architekta Józefa Królikowskiego potwierdza istnienie budynku¹¹. Na zamieszczonym tam planie sytuacyjnym widać kilka kamienic położonych na interesującym nas obszarze (ryc.2). Należały one m.in. do Zygmunta Holzera, strzyżowskiego notariusza w latach 1883-1914¹² oraz Franciszka Patryna. Według tego planu, właścicielem interesującego nas budynku był wówczas F. Diamantstein, natomiast właścicielem kamienicy był w tym czasie Feiweł Diamant. Mamy więc niewątpliwie do czynienia z błędnym zapisem nazwiska właściciela. Z ksiąg wieczystych wiadomo, że żoną Feiwela Diamanta

¹⁰ Archiwum Państwowe w Rzeszowie, Akta miasta Strzyżowa, sygn. 19, k.97

¹¹ Plan budowy jatek i lodowni w Strzyżowie, 1911 r., MSZS-DMG-29.

¹² S. Kozak, *Obraz notariatu w Galicji w świetle austriackich ustaw notarialnych z 1855 i 1871 roku*, „Prace Historyczno-Archiwalne”, t. 5, 1997, s.107-122.

była Genendla Diamant, która przeżyła męża, zmarła 13 X 1936 r. w Strzyżowie w wieku 68 lat; nie pozostawiła testamentu. Pochowano ją na cmentarzu żydowskim pod Górą Żarnowską. Lokalizacji jej nagrobka (macewy) dokonał Henryk Moher w latach dziewięćdziesiątych. Znajduje się on w południowo-wschodnim narożniku cmentarza¹³. Diamantowie mieli czworo dzieci (trzy córki i syna), które w chwili śmierci matki w 1936 r. były osobami pełnoletnimi. Troje z nich mieszkało w Strzyżowie, jedno w Rzeszowie¹⁴.

Powojenne losy kamienicy

W 1944 r. kamienica jako mienie komunalne została zasiedlona przez mieszkańców Strzyżowa. Przez wiele lat miały tam swoje siedziby organizacje i instytucje społeczno-polityczne (fot. 2). Na parterze, w sali po prawej stronie od głównego wejścia, znajdował się sklep, do którego wchodziło się od strony drogi po kilku schodkach. Zatem poziom chodnika musiał być niższy niż obecnie. W latach pięćdziesiątych w kamienicy miała siedzibę Liga Przyjaciół Żołnierzy, prowadząca m.in. zajęcia z obronności i strzelania dla młodzieży szkolnej. Funkcjonował tu także Komitet Powiatowy Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w latach 1954-1975, aż do przeprowadzki do nowo powstałego budynku przy ulicy Daszyńskiego, gdzie dziś znajduje się Urząd Skarbowy¹⁵. Wraz z Komitetem Powiatowym PZPR z ul. Łukasiewicza 10 przeniosły się do nowej siedziby również organizacje młodzieżowe. W kamienicy działały także Związek Bojowników o Wolność i Demokrację, Liga Obrony Kraju, Liga Kobiet czy Ludowe Zespoły Sportowe¹⁶. Na piętrze mieszkał sekretarz natomiast na parterze, po lewej stronie korytarza od wejścia głównego była sala narad Komitetu Powiatowego PZPR. W tym samym pomieszczeniu mieściło się później biuro gazowni. Do 1991 r. w budynku działał Wydział Egzekucji Urzędu Skarbowego, przeniesiony wówczas do budynku po dawnej siedzibie partii przy ulicy Daszyńskiego. Od 1 kwietnia 1990 do stycznia 2008 roku w budynku funkcjonował Miejsko-Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej (MGOPS), później jako Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej (MOPS), przeniesiony tu z Przychodni Rejonowej. Na piętrze posiadał jedno pomieszczenie po lewej i dwa po prawej stronie. Drugie pomieszczenie po prawej zajmowało mieszkanie (prywatne), na wprost znajdowało się kolejne mieszkanie. Przez pewien czas na parterze miały swą siedzibę Polski Komitet Pomocy Społecznej i Polski Czerwony

¹³ Z. Rusek, D. Skóra, *Spoleczność żydowska...*, s. 45, 48, 49.

¹⁴ Archiwum Państwowe w Rzeszowie, Sąd Powiatowy w Strzyżowie sygn. 427

¹⁵ Źródłem tych informacji są relacje mieszkańców miasta, którzy mieszkali lub pracowali w owym budynku.

¹⁶ F. Kut, *Strzyżowskie metamorfozy w II połowie XX wieku*, Strzyżów-Tuchów 2007, s. 83-85.

Ryc. 3. Fragment planu katastralnego miasta Strzyżów z 1851 r. Archiwum Państwowe w Rzeszowie, Stadt Strzyżów sammt Ortschaft Przedmieście in Galizien, zesp. 1313, sygn. 2277, sekcja nr V. Budynki zaznaczone kolorem różowym to obiekty murowane, żółtym - drewniane. Kolorem czerwonym zaznaczono obrys działki nr 61.

Ryc. 4. Fragment planu Strzyżowa z 1910 r. Archiwum Powiatowego Ośrodka Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Strzyżowie.

Fot. 2. Główne wejście do budynku od strony ul. Łukasiewicza. Lata 90. XX wieku. Fot. A. P. Gwiszcz

Krzyż, który przeniósł się potem do budynku przy ulicy Daszyńskiego (obecnie budynek Urzędu Skarbowego). Po tym jak PKPS w Strzyżowie został rozwiązany, MGOPS otrzymał do dyspozycji parter kamienicy. W pobliżu schodów znajdowała się kasa, po prawej i lewej stronie od wejścia głównego - pomieszczenia dla pracowników socjalnych. W drugim pokoju po lewej była księgowość, nieco dalej gabinet kierownika ośrodka. Do MGOPS należały również pomieszczenia w piwnicach. Tam składowano węgiel i drzewo na opał, a pracownicy palili w piecach kaflowych. Gdy z mieszkań na piętrze wyprowadzili się mieszkańcy, lokale te zaadaptowano na potrzeby MGOPS. W pomieszczeniach z balkonem znajdowało się archiwum oraz stanowisko pracy informatyka.

Mieszkania zajmowane przez osoby fizyczne znajdowały się na każdej kondygnacji budynku. Do mieszkania na strychu wchodziło się po drewnianych schodach. Pomieszczenie na parterze, w części oficynowej, było ciemne i wilgotne. Na piętrze wychodziło się również na balkon, gdzie były wejścia do mieszkań prywatnych. Po rozwiązaniu PKPS, pod schodami na parterze, PCK uruchomiło pierwszy w Strzyżowie sklep z odzieżą używaną. Po przenosinach MGOPS do budynku przy ulicy Słowackiego, na parterze ulokowano Punkt Konsultacyjny ds. Uzależnień, przeniesiony z parterowego budynku przy ulicy Parkowej, który rozebrano. Natomiast pomieszczenia na piętrze wyremontowano i utworzono w nich mieszkania dla ofiar powodzi

Fot. 3. Widok od strony zachodniej na ulicę Sobieskiego. Po lewej stronie widoczna jest fasada opisywanej kamienicy. Fotografia ze zbiorów Strzyżów wczoraj i dziś.

i osuwisk w 2010 roku. Zamieszkały tam 3 rodziny powodzian. Przez pewien czas w kamienicy swoją siedzibę miała również Czarnorzecko-Strzyżowska Lokalna Grupa Działania, która przeniosła się później do budynku przy ulicy Daszyńskiego. Była to ostatnia instytucja, która działała w kamienicy przed remontem i oddaniem budynku Muzeum.

Z zewnątrz budynek prezentował się nieźle (fot.3), ale warunki mieszkaniowe i pracy były trudne. Kamienica nie miała centralnego ogrzewania, ogrzanie pomieszczeń wysokich na około 3,5 metra piecem kaflowym było niełatwe. Dopiero później zainstalowano centrale ogrzewania i przeprowadzono remont łazienek. Toalety znajdowały się na górnej kondygnacji, odrębne dla mieszkańców i pracowników, te ostatnie były zamykane na kłódkę¹⁷.

Rewitalizacja budynku

Rewitalizacja kamienicy polegała na poprawie jego estetyki, funkcjonalności użytkowania oraz nadanie mu funkcji muzealno-wystawienniczej. Przebudowano ponadto wewnętrzną klatkę schodową, a także dostosowano budynek do potrzeb osób niepełnosprawnych. Prace remontowe objęły elewację, wymianę pokrycia dachowego, stolarki drzwiowej i okiennej, docieplenie części budynku oraz remont i wymianę instalacji wewnętrznych. Od strony północnej zamontowano pochylnię dla osób niepełnosprawnych oraz schody zewnętrzne. W zachodniej elewacji oficyny dodano nowe otwory okienne z wprowadzonym detalem architektonicznym, natomiast w głównej części budynku wybito dwa zamurowane otwory okienne - na parterze i pierwszym piętrze. Wymieniono główne drzwi do budynku, wykonano nowe balustrady obu balkonów, natomiast balustradę klatki schodowej we wnętrzu kamienicy odnowiono, wykorzystując istniejące elementy.

Po remoncie wejście główne do budynku nadal znajduje się od strony ul. Łukasiewicza, skąd korytarz prowadzi do pomieszczeń o funkcji wystawienniczej na parterze oraz do klatki schodowej prowadzącej na piętro i poddasze. Od podwórza znajduje się drugie wejście do budynku – schody oraz podjazd dla osób niepełnosprawnych. Wchodząc przez nie, dojdziemy do recepcji, części muzealno-wystawienniczej znajdującej się w oficynie oraz na główna klatkę schodową.

¹⁷ Informacje przekazane przez mieszkańców Strzyżowa.

* * *

Z chwilą przejęcia budynku przez Muzeum w 2013 r., rozkład pomieszczeń prezentuje się następująco: na parterze zlokalizowano recepcję, trzy dwuczęściowe sale wystawowe, pomieszczenie socjalne oraz magazyn. Na piętrze znajdują się dwie sale ekspozycyjne, biblioteka, pracownia muzealna oraz biura administracji. Na poddaszu natomiast urządzono trzy sale ekspozycyjne, w tym dwie dwuczęściowe, są tam również dwa pomieszczenia magazynowe.

Bibliografia:

Źródła

Archiwum Państwowe w Rzeszowie:
Akta Miasta Strzyżowa, sygn. 19;
Sąd Powiatowy w Strzyżowie, sygn. 427;
Sąd Rejonowy w Rzeszowie, XVI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Strzyżowie.
Plan budowy jatek i lodowni w Strzyżowie, 1911 r. Zbiory Muzeum Samorządowego Ziemi Strzyżowskiej, MSZS-DMG-29.

Opracowania

Karta konserwatorska Kamienica ul. Łukasiewicza 10
Karta ewidencyjna zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru zabytków – Kamienica, ob. Muzeum Samorządowe Ziemi Strzyżowskiej, ul. Łukasiewicza 10 Strzyżów, oprac. B. Podubny, 2015.
Księga Strzyżowa i okolic, red. Icchak Berglass, Tel Awiw 1969
Kozak S.,
1997 *Obraz notariatu w Galicji w świetle austriackich ustaw notarialnych z 1855 i 1871 roku*, „Prace Historyczno-Archiwalne”, t. 5, s. 107-122.
Kut F.,
2007 *Strzyżowskie metamorfozy w II połowie XX wieku*, Strzyżów-Tuchów
Przebudowa i zmiana sposobu użytkowania budynku przy ul. Łukasiewicza 10, oprac. G. Sychłowy, A. Wróblewska-Bryk, Archiwum MSZS
Rusek Z., Skóra D.,
2009 *Społeczność żydowska w dawnym Strzyżowie i okolicy – historia i wspomnienia*, Strzyżów
Studium historyczno-urbanistyczne do mpzp Śródmieścia i Studium uwarunkowań zagospodarowania przestrzennego dla miasta Strzyżowa, oprac. J. Malczewski; katalog zabytków – V. Błotko, A. Błotko, Rzeszów 1995, Archiwum WUOZ Delegatura w Rzeszowie

Tenement house No. 10 at Łukasiewiczza Street in Strzyżów, today home to Zygmunt Leśniak Museum of the Strzyżów Region

The article discusses the history of tenement house No. 10 at Łukasiewiczza Street in Strzyżów, and presents newly established facts such as the time of its construction and names of its former owners. The study also focuses on the architecture and style of the building as well as its history after 1944. The house was thoroughly refurbished in 2013 and since that time it has been the main location of Museum of the Strzyżów Region.

Key words: Architecture, town layout, tenement house, Strzyżów.